

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/ 38 /2019/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

134/2019. (IV. 4.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2019. január 28-án elektronikus úton előterjesztett **panaszát** a 2019. április 4 -én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

átteszi

az intézkedést fogantató szervek – * Megyei Rendőr-főkapitányság és Készenléti Rendőrség – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2019. január 28-án elektronikus úton terjesztett elő panaszt a vele szemben 2019. január 9-én (a rendőrségi iratok alapján január 8-án) fogantató rendőri intézkedéssel kapcsolatban.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy a panasz tárgya verbális és fizikai támadás, amelyet a panaszos magyar határőröktől szenvedett el. A panaszhoz csatolta az esetről készült videofelvételt is.

A panaszos * állampolgár, és B. településről Z. településre tartott, amikor a határon magyar rendőrök „megtámadták”.

Amikor a határra értek, ő volt az egyetlen (mint általában), akit „leszedtek” a buszról, és a panaszos pontosan tudni véli, hogy miért: mert fekete.

^{1 1} Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Amikor a busztól a szolgálati helyiségbe kísérték, a magyar határőr magyar nyelven szidta a panaszoszt, miközben a kollégája (aki azért volt jelen, hogy tolmácsoljon angolul) mellette állt. A tolmácsolásban segítő kolléga fordította az instrukciókat a panaszosnak, de a támadólag fellépő tiszt továbbra is sértő megjegyzéseket tett a panaszosra magyarul, mivel nem tudta, hogy a panaszos érti annyira a magyar nyelvet, hogy elképzelése legyen arról, amit mondott. Mindez a tiszt panaszos irányában tanúsított nem megfelelő magatartásával, hangnemével és bánásmódjával párosult.

A határőr többször levetette a panasossal a sapkáját, annak ellenére, hogy a buszon senki mással nem vetetette le a sapkát (és több a. állampolgár is volt ezen a járaton). Továbbra is trágárul beszélt a panasossal magyarul, megfenyegette, hogy nyakba vágja, aztán kétszer meglökte, kilökte a kihallgató szobából, mikor a panaszos megkérdezte, hogy mi volt a probléma az útlevelével. Minderről a panaszos videofelvételt készített. A határőr nevét megadta a kollégája, hallani lehet a videofelvételen. A határőr kollégája megerősítette a panaszos részére, hogy a kollégája magatartása idegengyűlölő és rasszista volt, amelyet szintén rögzített a felvételen a panaszos.

A panaszos többször érte már atrocitás a határon, de ebben az esetben túl messzire mentek, amit a panaszos többé nem fog eltűrni.

2) A panaszos által csatolt videofelvétel az alábbiakat rögzíti.

A panaszos gyaloglás közben angolul megkérdezi a felvételen nem látható rendőrt, hogy hova mennek. A rendőr válasza nem kivehető a felvételen. A panaszos belép a szolgálati helyiségbe (továbbra is csak a lába látszik), a háttérben hallatszik egy köszönés a panaszos irányába („Hello!"). A bent tartózkodó rendőr először a kollégája irányába szól magyarul: „Na mi a szituáció?”, majd a panaszosztól megkérdezi, hogy „Where are you going Mister?”. A panaszos közli, hogy Bécsbe megy. A rendőr közben magyarul: „Vedd már le a sapkádat.”. A panaszos ismét elmondja, hogy Bécsbe megy és megkérdezi, hogy miért szedték le a buszról. Erre a rendőr magyarul válaszol: „Mert kell, hogy kontrolláljalak.”. Erre a panaszos ismét megkérdezi, hogy miért szedték le a buszról, amelyre a rendőr azt válaszolja magyarul, hogy „Maradjál csöndben, csak nézlek, oké? Hé-hé, ide figyelj rám, please.”. A panaszos erre közli, hogy nem érti, amit a rendőr mond. A másik rendőr erre közli, hogy „face-check.”. A panaszos erre közli, hogy „köszöni szépen a fordítást, mivel nem érti a nyelvet, amit a rendőrök beszélnek. A fordító rendőr közli, hogy rendben van, a magyarul beszélő rendőr folytatja: „Idefigyelsz rám, bátyja?”. A panaszos közli, hogy ő szerepel a képen. A rendőrök nyugtázzák. A panaszos továbbra is kérdezősködik, hogy miért vonták intézkedés alá. A magyarul beszélő rendőr megkérdezi, hogy „Az * államban is így dumálsz?”. A panaszos megkéri az angolul beszélő rendőrt, hogy fordítsa, amit mond: minden alkalommal, amikor ezen a határon kel át, leszedik a buszról. A magyarul beszélő rendőr eközben látványos gesztussal mutat az ajtó irányába, karját az ajtó felé nyújtja, majd magyarul azt mondja, hogy „Figyelj, menjél már bátyja, sok a kocs...!”. A panaszos eközben megkérdezi, hogy „Miért lökdös?” (a lökés nem látszik a felvételen, mivel a panaszoshoz viszonyítva hátulról történik feltehetően), mire az egyik rendőr azt mondja, hogy „Menjél már! A f*szomat, millió más dolgunk van.”. A panaszos közli, hogy felhívja a nagykövetséget, mivel mindig ez a rasszista „sz**ság” történik ezen a határátkelőhelyen, amire a rendőr, aki kíséri őt, angolul válaszol, hogy nem történt rasszizmus. A panaszos megkérdezi, hogy nem rasszizmus az, hogy a másik rendőr meglökte őt, a rendőr, aki nem is beszél angolul, tehát az angolul beszélő rendőrnek tolmácsolnia kellett volna neki. A panaszos közli, hogy nem kellett volna a rendőrnek rátennie a kezét, hozzáérnie, amire az angolul beszélő rendőr nem kivehető választ ad, a panaszos tovább ismételteti a kérdést, követeli, hogy a rendőr igennel, vagy nemmel válaszoljon, a rendőr azonban nem tesz eleget a panaszos kérdésének, csak próbálja megnyugtítani őt. A panaszos közli, hogy 20 éve Európában él, és minden alkalommal ez történik

ezen a határon, a panaszos véleménye szerint azért, mert fekete, csak őt vonják intézkedés alá, és amikor közli, hogy a. állampolgár, nem hisznek neki. A panaszos továbbra is próbálja kiprovokálni a választ, a rendőr közli vele angolul, hogy ez egy egyszerű, rutinellenőrzés, leszállt a buszról, beazonosították, és mehet is vissza a buszra. A panaszos véleménye szerint nem ezt csinálta a rendőr, és hogyha ő fehér bőrű a. állampolgár lenne, nem ért volna hozzá a rendőr. A panaszos ekkor megkérdezi az előzőekben eljáró rendőr nevét a tolmácsoló rendőrtől, aki erre közli, hogy „Zs.”, a panaszos pedig megkéri, hogy ezt írja le neki. A panaszos ezek után a videokamerába nézve közli, hogy ilyen az élete Európában, és éppen ezért mondja a honfitársainak, hogy ne utazzanak ide, mert itt így fognak velük bánni.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) B. A. r. alezredes kirendeltségvezető az alábbiak szerint foglalta össze az intézkedést.

2019. január 7-én 19 órától 2019. január 8-án 7 óráig Cs. Autópálya Határátkelőhely belépő oldalán B. Zs. r. főtörzsszáslós szolgálatparancsnok látott el oldalparancsnoki feladatokat, valamint a belépő autóbusz forgalmi sávon a Készenléti Rendőrség állományaiba tartozó Z. D. r. őrmester látott el szolgálatot.

Z. D. r. őrmester 2019. január 8-án (azaz nem a panaszos által megjelölt 2019. január 9-ei időpontban) 2 óra körül ellenőrzés alá vonta a *** forgalmi rendszámú, belépésre jelentkező autóbust, amelyen a panaszos is utazott. A panaszos Határ Ellenőrző és Regisztrációs Rendszerben történő ellenőrzését az őrmester végezte, aki B. Zs. r. főtörzsszáslós segítségét kérte, mivel gyanú merült fel az átadott úti okmány hitelességével és a panaszos személyazonosságával kapcsolatban. Az utast leszállította a buszról, majd a járőrparancsnoki kezelőfülkéhez kísérte. A személyazonosítást követően a személy beléptetésre került Magyarország területére.

Az intézkedés a Cs. Autópálya Határátkelőhely belépő oldali sávján történt. Az elsődleges intézkedést (az autóbusz fogadása, utasok személyazonosítása) az őrmester végezte, a buszon tartózkodó utasok személyazonosítását megkezdte, majd a panaszoshoz érve gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy az átadott úti okmányt nem az előtte ülő panaszos részére állították ki.

B. Zs. r. főtörzsszáslós már szolgálat elején tájékoztatta az állományt, hogy amennyiben bármilyen problémával szembesülnek, bizonytalanok a döntéshozatalban, úgy bizalommal forduljanak hozzá, segíteni fog, ez a feladata. Ezért kérte az őrmester a törzsszáslós segítségét a személyazonosítás végrehajtásában. Mivel az esemény az éjszaka folyamán történt, és ebben a napszakban a megvilágítás sem a határátkelőhelyen, sem pedig a buszon nem megfelelő, így a panaszost az őrmester leszállította és az útlevélező fülkéhez kísérte. Az intézkedést azért hajtották végre a fülkében, hogy a belépésre jelentkező többi utas ne lássa a személyazonosítást, ne érezze magát a panaszos kellemetlenül. Az intézkedés alá vont azonban nem volt együttműködő, végig arrogánsan lépett fel az intézkedő rendőrökkel szemben. A személyazonosítás során minden lehetőséget megragadott, hogy a figyelmet megzavarja és elterelje.

A rendelkezésre álló információk alapján a panaszossal szemben semmilyen diszkriminatív, rasszista intézkedés nem történt. A 24/2015. (X. 15.) ORFK utasítás (továbbiakban: ORFK utasítás) a Határforgalom-ellenőrzési Szabályzatról V. fejezet 158. pontja szerint autóbusz-

terminál működése esetén az autóbuszok és az autóbuszon utazó személyek ellenőrzésére az autóbusz-terminálban kerül sor. A 159. pont szerint autóbusz-terminállal nem rendelkező határátkelőhely esetén az autóbuszok és az autóbuszon utazó személyek ellenőrzésére elsődlegesen az autóbusz-forgalmi sávon mobil okmány- és ujjnyomatolvasó eszköz alkalmazásával, annak hiányában az útlevelező fülkénél kerül sor.

Cs. Autópálya Határátkelőhely nem rendelkezik olyan buszterminállal, amely rossz időjárás esetén megfelelné a buszról történő leszállításhoz, így az intézkedő rendőr úgy döntött, hogy a buszon lévő utasok személyazonosítását a buszon, majd az úti okmányok ellenőrzését a kezelőfülkében hajtja végre. Az intézkedés éjszakáján különösen fűjt a szél, mínusz 5-10 fok volt.

Az intézkedés jogalapját a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 1.§ (1) biztosította, mely szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározottak mellett a határforgalom ellenőrzése. A 35./A.§ (1) pontja szerint a rendőrség a határátlépésnek az Európai Unió kötelező jogi aktaiban és jogszabályokban meghatározott feltételeit ellenőrzi, ennek során jogosult az államhatár átlépésre jelentkező személyek személyazonosságát megállapítani, úti okmányát ellenőrizni, a személy tárgyait és járművét átvizsgálni.

Az ORFK utasítás IV. fejezet 70. pontja alapján a határrendész a harmadik országbeli állampolgárok határforgalom ellenőrzését az ott leírtak alapján hajtja végre. Az e) pont szerint az úti okmányban található arcképmás alapján a személyazonosítást végrehajtja. Amennyiben a határrendész részére gyanúok merül fel (mint ahogy az őrmesternél is történt), úgy az ellenőrzést elkülönített helyen kell végrehajtania a 78. pont alapján.

A 80. pont szerint a gyanúok igazolása vagy kizárása érdekében végzett ellenőrzés keretében az ellenőrzési helyen többek között az alábbi feladatok hajthatók végre: a) az ismételt, több személy általi személyazonosítás.

A vizsgált időszakban dr. Balogh János r. vezérőrnagy, országos rendőrfőkapitány által 29000/3392-7/2018. ált. számon elrendelt fokozott ellenőrzés volt hatályban. A fokozott ellenőrzést a jogsértő cselekmények elkövetésének megelőzése, felderítése, illetve megszakítása érdekében rendelte el. Az elrendelésről szóló dokumentumot a kirendeltségvezető a Testület rendelkezésére bocsátotta. Ebben az iratban szerepel, hogy az Rtv. 1.§-a szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározott alapfeladatok mellett a közrend, közbiztonság fenntartása, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár őrzése, az államhatár jogellenes átlépésének megelőzése, felderítése, megszakítása, a hatáskörébe utalt idegenrendészeti és menekültügyi feladatok ellátása.

A r. főtörzsszázlós jelentésében leírta, hogy az utassal szemben az intézkedés során mindvégig tisztelettudó volt, mivel az utas nem volt együttműködő az intézkedése határozott, erélyes, egyértelmű volt, hangneme a körülményekhez viszonyult.

Az alapos ellenőrzést követően megállapítást nyert, hogy az úti okmány eredeti és érvényes, azt annak a személynek állították ki, aki átadta. A személycserére utaló gyanúok kizárásra kerültek, így vissza akarták kísérni a buszra. Az intézkedés befejeztével a személy továbbra is arrogánsan viselkedett, nem akart együttműködni, nem akarta elhagyni az ellenőrzés területét. Annak ellenére sem, hogy a r. főtörzsszázlós felszólította, hogy hagyja el a fülkét. Az utas passzív ellenszegülést tanúsított, nem tett eleget a kérésnek.

A 86/2012. (XII.28.) BM rendelet a rendészeti feladatokat ellátó személyek és a segédfelügyelők által alkalmazható kényszerítő eszközök igénylésének, átvételének és visszavételének szabályairól, a térítés módjáról, a kényszerítő eszközök típusaira, fajtáira és az alkalmazásukra,

valamint a jelentéstétel és a kivizsgálás rendjére vonatkozó részletes szabályokról (továbbiakban: BM rendelet) 7.§ (3) bekezdése szerint nem minősül testi kényszernek, amikor a rendészeti feladatokat ellátó személy - jogszerű intézkedése során, az intézkedés biztonságos végrehajtása érdekében - a felé kartávolságon belülre lépő, illetve a mozgásának folyamatosságát akadályozó személyt csupán nyújtott kezével, minimális erő kifejtéssel magától távol tartja.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a r. főörzszászlós jogszerű intézkedése során nem alkalmazott testi kényszer, csupán távol tartotta magától a tőle kartávolságon belülre lévő panaszoszt. Az Rtv. 15.§ (2) bekezdése alapján a r. főörzszászlós a távoltartó intézkedést az arányosság követelményének betartásával megfelelően választotta meg. Az intézkedés a panaszos oldalán semmilyen sérüléssel, vagy károkozással nem járt.

A r. főörzszászlós jelentésében leírta, hogy az intézkedés során semmilyen diszkriminatív, rasszista, fenyegető bánásmódot nem alkalmazott.

A r. főörzszászlós az intézkedés során végig az évszakknak és napszakknak megfelelő köznapi ruházatban volt, amelyen jól látható módon kint volt a jelvénye és a neve. Nem emlékszik rá, hogy a panaszos tőle kérdezte-e a személyazonosítás után a nevét. Az ORFK utasítás 70. pontja egyértelműen leírja, hogy hogyan kell végrehajtani az alapos ellenőrzést, a b) pont szerint az útlevélező napszakknak megfelelően köszön, amely megtörtént. Tekintettel arra, hogy az ORFK utasítás meghatározza a határrendészek részére az intézkedés menetét, így a határforgalom-ellenőrzés során az útlevélező nem az Rtv. 20.§ (2) bekezdése, hanem az ORFK utasítás alapján hajtotta végre az intézkedést.

2) B. Zs. r. főörzszászlós 2019. február 26-án készült jelentésében az alábbiak szerint foglalta össze az intézkedést.

Az éjszakai órákban Z. D. r. őrmester a segítségét kérte egy a. állampolgár személyazonosításában, mert nem volt abban biztos, hogy az a személy jelentkezik belépésre, akinek az úti okmányt kiállították. A segítség kérését nem tartotta a rendőr rendkívülinek, mivel egy fiatal kollégáról volt szó, akit többször is figyelmeztetett, hogy ha nem tud valamit, vagy bizonytalan a döntéshozatalában, nyugodtan forduljon hozzá segítségért. Inkább többen és többször nézzenek meg valamit, mint hogy valamilyen hibát kövessen el. A személyazonosítás végrehajtása az éjszakai órákban, gyenge megvilágításnál nagyon nehéz egy kezdő útlevélezőnek, ami bizonytalansághoz vezethet döntéshozatalkor. Ezért kellett az utasnak leszállnia az autóbusról. A személyazonosítás során kimondottan figyeltek arra, hogy a panaszos semmilyen körülmények között ne érezze az ellenőrzést kellemetlennek, és ne legyen zavarban. Ezért is hozta a járőrparancsnoki kezelőfülkéhez az érintett személyt, mert ez a фуlke távolabb helyezkedik el a buszforgalmi-, valamint a személyforgalmi-sávoktól is, és jobb a helyiség megvilágítása, mint az autóbusról, de a belépő utasok nem látják a személyazonosítást. Ennek ellenére a panaszos arrogánsan lépett fel, nem volt együttműködő, passzívan viselkedett (elfordult, nem figyelt a rendőrrre, folyamatosan beszélt, kezeivel gesztikulált) a személyazonosítás során minden lehetőséget megragadott, hogy a figyelmet megzavarja, elterelje. Ezért a rendőr határozottan viselkedett vele, de ettől függetlenül a lehető leggyorsabban hajtotta végre a személyazonosítást. Az utas sapkát viselt, viszont annak levétele nélkülözhetetlen szempont a személyazonosítás során, mert csak így lehet kétséget kizáróan végrehajtani azt. A rendőr két nappal korábban felfedezett egy afgán személyt, aki egy holland állampolgár úti okmányát próbálta meg felhasználni az utazáshoz. Ez a személy sapkával próbálta meg eltakarni az arcát, hogy nehezítse a személyazonosítást, de neki is le kellett vennie. Az intézkedés végrehajtása után a panaszos továbbra sem volt együttműködő, nem hagyta el az útlevélezői фуlke előtti ellenőrzési területet, arrogánsan viselkedett, a rendőr megítélése szerint túl közel került hozzá, ezért távol tartotta magától és felszólította az ellenőrzési terület elhagyására. Az

intézkedés során végig az évszoknak és napszoknak megfelelő köznapi ruházatban volt a rendőr, amelyen jól látható módon kint volt a jelvénye és a neve. A rendőr nem emlékszik, hogy a panaszos kérdezte-e a személyazonosítás után a nevét. Az intézkedés során semmilyen diszkriminatív, rasszista, fenyegető bánásmódot nem alkalmazott. Már csak azért sem, mert Magyarországon a rendőrt magát is, a bőre színe miatt egy kisebbségi csoporthoz sorolják. A rendőr rögzítette, hogy ha az általa szabályosnak vélt intézkedés megsértette a panaszost, azt sajnálja, de ha a személyazonosítás során együttműködő lett volna, ez a félreértés fel se merült volna.

3) Az eddigiekben ismertetettekhez képest Z. D. r. őrmester 2019. március 6-ai jelentése az alábbi kiegészítő információkat tartalmazza.

A rendőr jelentésében rögzítette, hogy frissen felszerelt őrmester, ezért az intézkedést megelőzően nem volt alkalma a. útlevéllel találkozni, továbbá a korábbiakban ismertetett fényviszonyok által előidézett probléma miatt indokoltnak tartotta, hogy B. Zs. r. főtörzsszáslóستól kérjen segítséget az a. útlevél valódiságának megállapításához.

A panaszos az intézkedés során nem volt együttműködő, folyamatosan beszélt, forgatta a fejét, gesztikulált a kezeivel, amellyel megnehezítette a személyazonosítás megállapítását.

4) N. A. c. r. alezredes 2019. március 12-ei átírata az előzőekben ismertetettekkel tartalmában megegyezően foglalja össze a történeteket, ezért ennek ismertetésétől a Testület eltekint.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet a rendőrség szolgálati szabályzatáról (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a XI. cikkében foglalt diszkrimináció tilalmát, a XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményét, valamint XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrség a panaszost indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vonta-e intézkedés alá.

A panaszos a. állampolgár, és Z. településre tartott, amikor a határon magyar rendőrök „megtámadták”. Amikor a határra értek, ő volt az egyetlen (mint általában), akit „leszedtek” a buszról, és a panaszos pontosan tudni véli, hogy miért: mert fekete.

A rendőrségi tájékoztatás szerint Z. D. r. őrmester 2019. január 8-án (azaz nem a panaszos által megjelölt 2019. január 9-ei időpontban) 2 óra körül ellenőrzés alá vonta a *** forgalmi rendszámú, belépésre jelentkező autóbust, amelyen a panaszos is utazott. A panaszos Határ Ellenőrző és Regisztrációs Rendszerben történő ellenőrzését az őrmester végezte, aki B. Zs. r. főtörzsszáslós segítségét kérte, mivel gyanú merült fel az átadott úti okmány hitelességével és a panaszos személyazonosságával kapcsolatban. Az utast leszállította a buszról, majd a járőrparancsnoki kezelőfülkéhez kísérte. A személyazonosítást követően a személy beléptetésre került Magyarország területére.

Az intézkedés jogalapját a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 1.§ (1) biztosította, mely szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározottak mellett a határforgalom ellenőrzése. A 35./A.§ (1) pontja szerint a rendőrség a határátlépésnek az Európai Unió kötelező jogi aktaiban és jogszabályokban meghatározott feltételeit ellenőrzi, ennek során jogosult az államhatár átlépésre jelentkező személyek személyazonosságát megállapítani, úti okmányát ellenőrizni, a személy tárgyait és járművét átvizsgálni.

Az ORFK utasítás IV. fejezet 70. pontja alapján a határrendész a harmadik országbeli állampolgárok határforgalom ellenőrzését az ott leírtak alapján hajtja végre. Az e) pont szerint az úti okmányban található arcképmás alapján a személyazonosítást végrehajtja. Amennyiben a határrendész részére gyanúok merül fel (mint ahogy az őrmesternél is történt), úgy az ellenőrzést elkülönített helyen kell végrehajtania a 78. pont alapján.

A 80. pont szerint a gyanúok igazolása vagy kizárása érdekében végzett ellenőrzés keretében az ellenőrzési helyen többek között az alábbi feladatok hajthatók végre: a) az ismételt, több személy általi személyazonosítás.

A vizsgált időszakban dr. Balogh János r. vezérőrnagy, országos rendőrfőkapitány által 29000/3392-7/2018. ált. számon elrendelt fokozott ellenőrzés volt hatályban. A fokozott ellenőrzést a jogsértő cselekmények elkövetésének megelőzése, felderítése, illetve megszakítása érdekében rendelte el. Az elrendelésről szóló dokumentumot a kirendeltségvezető a Testület rendelkezésére bocsátotta. Ebben az iratban szerepel, hogy az Rtv. 1.§-a szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározott alapeladatok mellett a közrend, közbiztonság fenntartása, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár őrzése, az államhatár jogellenes átlépésének megelőzése, felderítése, megszakítása, a hatáskörébe utalt idegenrendészeti és menekültügyi feladatok ellátása.

a) Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 4. pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében közlekedési hatósági és rendészeti feladatokat lát el.

Az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az Rtv.-ben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az Rtv. 35/A. § (1) pontja szerint a rendőrség a határátlépésnek az Európai Unió kötelező jogi aktaiban és jogszabályokban meghatározott feltételeit ellenőrzi, ennek során jogosult az államhatár átlépésére jelentkező személyek személyazonosságát megállapítani, úti okmányát ellenőrizni, a személy tárgyait és járművét átvizsgálni.

A fent ismertetett rendelkezések értelmében az intézkedő rendőr megfelelő jogalap birtokában intézkedett a panaszzal szemben, annak érdekében, hogy a

személyazonosságát megállapítsa, nem sérült tehát ezáltal a tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

b) A panaszos ebben a körben sérelmezte, hogy az intézkedés során a buszról „leszedték”, egyedül őt az utasok közül.

Az elsődleges intézkedést megkezdő rendőr őrmesterben gyanú merült az átadott úti okmány hitelességével és a panaszos személyazonosságával kapcsolatban. Ezért kérte a r. őrmester a r. törzsszáslós segítségét a személyazonosítás végrehajtásában. Mivel az esemény az éjszaka folyamán történt, és ebben a napszakban a megvilágítás sem a határátkelőhelyen, sem pedig a buszon nem megfelelő, így a panaszost az őrmester leszállította és az útlevélező fülkéhez kísérte. Az intézkedést azért hajtották végre a fülkében, hogy a belépésre jelentkező többi utas ne lássa a személyazonosítást, ne érezze magát a panaszos kellemetlenül.

Az ORFK utasítás IV. fejezet 70. pontja alapján a határrendész a harmadik országbeli állampolgárok határforgalom ellenőrzését az ott leírtak alapján hajtja végre. Az e) pont szerint az úti okmányban található arckép alapján a személyazonosítást végrehajtja.

A 78. pont szerint elkülönített helyen kell végrehajtani az ellenőrzést különösen: bűncselekmény, szabálysértés elkövetésére utaló gyanúoknál.

A 80. pont szerint a gyanúok igazolása vagy kizárása érdekében végzett ellenőrzés keretében az ellenőrzési helyen többek között az alábbi feladatok hajthatók végre: a) az ismétel, több személy általi személyazonosítás.

A Testület elfogadta a rendőrségi álláspontot, mely szerint az intézkedési körülmények jellege miatt (éjszakai fényviszonyok, nem ideális megvilágítás) indokolt volt, hogy a panaszossal szemben ne a buszon, rossz fényviszonyok között intézkedjenek, továbbá figyelembe vették és megfelelően mérlegelték a panaszos szempontjait, érdekeit akkor, mikor amellet döntöttek, hogy nem a többi utas előtt vonják intézkedés alá, hanem az erre a célra megfelelő fülkében.

Nem sérült tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz való joga a buszról való leszállítása által.

2) A Testület ezt követően vizsgálta, hogy diszkriminatív, rasszista intézkedésre került-e sor a panaszossal szemben.

A r. főtörzsszáslós jelentésében leírta, hogy az intézkedés során semmilyen diszkriminatív, rasszista, fenyegető bánásmódot nem alkalmazott. Már csak azért sem, mert Magyarországon a rendőrt magát is, a bőre színe miatt egy kisebbségi csoporthoz sorolják.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése rögzíti a részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét: a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A részrehajlás nélkülség azt jelenti, hogy a rendőri intézkedés során a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül bárkivel szemben köteles eljárni. A rendőri intézkedés során nemre, fajra, vallásra, politikai nézetre tekintettel különbséget tenni tilos, illetve ez a minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

A Testület ezen a ponton hivatkozik a Rendőri Hivatás Etikai Kódexében szereplő 5. pontra, amely szerint a „rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit előítéletektől és indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz kínzást, könyörtelen, embertelen vagy megalázó bánásmódot és ezt mástól sem tűri el. Empátiával fordul embertársai felé, védelmet és segítséget nyújt a rászorulóknak.”.

A rendőri dokumentáció alapján megállapítható, hogy panaszost nem indokolatlanul, ok nélkül vonták intézkedés alá, hanem azért, mert a r. őrmesterben gyanú merült fel a panaszos által átadott úti okmány hitelességével, és a panaszos személyazonosságával kapcsolatban. A Testület megismétli, hogy a panaszossal szembeni intézkedés jogszerű és indokolt volt, nem fedezhető fel benne olyan momentum, amely alapján elfogult, rasszista, vagy diszkriminatív intézkedésre lehetne következtetni.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált esetben a panaszossal szembeni eljárás nem ütközött a diszkrimináció alkotmányos tilalmába, egyúttal nem sértette a panaszos egyenlő bánásmód követelményét sem.

3) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott hangnemet és bánásmódot.

A panaszos előadása szerint a busztól a szolgálati helyiségbe kísérték, a magyar határőr magyar nyelven szidta a panaszost, miközben a kollégája (aki azért volt jelen, hogy tolmácsoljon angolul) mellette állt. A tolmácsolásban segítő kolléga fordította az instrukciókat a panaszosnak, de a támadólag fellépő tiszt továbbra is sértő megjegyzéseket tett a panaszosra magyarul, mivel nem tudta, hogy a panaszos érti annyira a magyar nyelvet, hogy elképzelése legyen arról, amit mondott. Mindez a tiszt panaszos irányában tanúsított nem megfelelő magatartásával, hangnemével és bánásmódjával párosult. A határőr többször levetette a panaszossal a sapkáját, annak ellenére, hogy a buszon senki mással nem vetetette le a sapkát (és több a. állampolgár is volt ezen a járaton). Továbbra is trágárul beszélt a panaszossal magyarul, megfenyegette, hogy nyakba vágja, aztán kétszer meglökte, kilökte a kihallgató szobából, mikor a panaszos megkérdezte, hogy mi volt a probléma az útlevelével. Minderről a panaszos videofelvételt készített.

A panaszos által a Testület rendelkezésére bocsátott felvétel alapján az események nagyrészt rekonstruálhatók.

a) Az I. fejezetben rögzítettek szerint a Testület először a hangnem kérdésében kellett, hogy állást foglaljon.

A videofelvételen egyértelműen hallatszik, hogy a r. főörzszászlós és a helyszínen tartózkodó másik személy (feltehetőleg egy másik rendőr) olyan kifejezéseket használtak (magyar nyelven), mint például: „Maradjál csöndben, csak nézlek, oké? Hé-hé, ide figyelj rám, please.”, „Idefigyelsz rám, bátyja?”, „Az * államban is így dumálsz?”, valamint „Menjél már! A f*szomat, millió más dolgunk van.”.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával

szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A panaszos által a Testület rendelkezésére bocsátott videofelvétel alapján egyértelműen megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök nem megfelelő hangnemet alkalmaztak a panaszos jelenlétében. A megjegyzések, trágár kifejezések nem irányultak a panaszos személye ellen, azok célja nem az ő megalázása volt, őt emberi mivoltában nem sértették, azonban a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőri hivatást választóktól más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. A panaszos viselkedésével valóban nehezítette az intézkedést, a felvétel alapján rekonstruálható, hogy az intézkedés kezdetétől fogva megkérdőjelezte annak jogalapját, kérdéseit ismételte, ezzel az intézkedés időtartamát meghosszabbítva, azonban ez semmiképpen nem indokolja a türelmetlen, és egy esetben trágár megnyilvánulások alkalmazását. A Testület ebben a körben értékelte azt is, hogy a panaszos ezen kifejezéseket a magyar nyelv felszínes ismeretéből kifolyólag csak olyan szinten értette, amely alapján alappal feltételezte, hogy a trágár kifejezések személye ellen irányulnak, mivel ezeket részére nem tolmácsolták. Bár a tolmácsolást a panaszos nem sérelmezte, a Testület megjegyzi, hogy az intézkedés szempontjából releváns, fontos momentumokat lefordították a panaszos részére, azonban a fent megjelölt nem megfelelő megnyilvánulásokat a panaszos részére nem tolmácsolták, amely által a panaszos kellemetlenül, kínosan érezhette magát.

A panaszos emberi méltóságához való joga csekély mértékben sérült az intézkedés során tanúsított rendőri hangnem által.

b) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott bánásmódot.

A rendőri tájékoztatás szerint az utas sapkát viselt, amelynek levétele nélkülözhetetlen szempont a személyazonosítás során, mert csak így lehet kétséget kizáróan végrehajtani azt. A rendőr két nappal korábban felfedezett egy afgán személyt, aki egy holland állampolgár úti okmányát próbálta meg felhasználni az utazáshoz. Ez a személy sapkával próbálta meg eltakarni az arcát, hogy nehezítse a személyazonosítást, de neki is le kellett vennie.

Az intézkedés végrehajtása után a panaszos továbbra sem volt együttműködő, nem hagyta el az útlevelezési fülke előtti ellenőrzési területet, arrogánsan viselkedett, a rendőr megítélése szerint túl közel került hozzá, ezért távol tartotta magától és felszólította az ellenőrzési terület elhagyására. Ezek alapján megállapítható, hogy a r. főtörzsszáslós jogszerű intézkedése során

nem alkalmazott testi kényszert, csupán távol tartotta magától a tőle kartávolságon belülre lévő panaszost. Az Rtv. 15.§ (2) bekezdése alapján a r. főörzszászlós a távoltartó intézkedést az arányosság követelményének betartásával megfelelően választotta meg. Az intézkedés a panaszos oldalán semmilyen sérüléssel, vagy károkozással nem járt.

A 86/2012. (XII.28.) BM rendelet a rendészeti feladatokat ellátó személyek és a segédfelügyelők által alkalmazható kényszerítő eszközök igénylésének, átvételének és visszavételének szabályairól, a térítés módjáról, a kényszerítő eszközök típusaira, fajtáira és az alkalmazásukra, valamint a jelentéstétel és a kivizsgálás rendjére vonatkozó részletes szabályokról (továbbiakban: BM rendelet) 7.§ (3) bekezdése szerint nem minősül testi kényszernek, amikor a rendészeti feladatokat ellátó személy - jogszerű intézkedése során, az intézkedés biztonságos végrehajtása érdekében - a felé kartávolságon belülre lépő, illetve a mozgásának folyamatosságát akadályozó személyt csupán nyújtott kezével, minimális erő kifejtéssel magától távol tartja.

A Testület az intézkedés körülményeinek mérlegelése körében megállapította, hogy a panaszos sapkájának levétele egyértelműen szükséges volt a személyazonosítás végrehajtása érdekében, ezért ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz fűződő joga.

A panaszost nem fenyegette meg a rendőr azzal, hogy nyakba üti, ezért ezáltal sem sérült az emberi méltósághoz való joga.

Abban a kérdésben, hogy a panaszos elmondásának megfelelően a rendőr meglökte-e őt, vagy a rendőri álláspontnak megfelelően csupán távol tartotta magától a panaszost, a Testület nem tudott állást foglalni, mivel ez a videofelvétel alapján nem rekonstruálható. A felvételen jól látható, hogy a rendőr egyértelmű non-verbális jelekkel irányítani próbálta a panaszost, hogy hagyja el a fülkét, kezével mutatta a panaszosnak az ajtót, azonban a panaszos passzív magatartást tanúsított, nem indult el. Ezt követően a panaszos a felvételen kérdőre vonja a rendőrt, hogy miért lökdösi, azonban a lökés nem látható a felvételen. A panaszosi és a rendőri álláspont között olyan mértékű ellentét feszül ebben a kérdésben, amelyet a Testület nem tudott feloldani további bizonyítékok hiányában, ezért nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszossal szemben alkalmaztak-e testi kényszert, vagy csupán távol tartotta őt magától a rendőr.

A panaszos sapkájának levétele egyértelműen szükséges volt a személyazonosítás végrehajtása érdekében, ezért ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz fűződő joga. A panaszost nem fenyegette meg a rendőr azzal, hogy nyakba üti, ezért ezáltal nem sérült az emberi méltósághoz való joga. A panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható abban a kérdésben, hogy a rendőr meglökte-e őt hátulról, vagy csupán távol tartotta magától.

4) A Testület vizsgálta, hogy a rendőrök az Rtv. 20.§-ában foglalt rendelkezéseknek megfelelően fogantatották-e az intézkedést.

A r. főörzszászlós az intézkedés során végig az évszagnak és napszagnak megfelelő köznapi ruházatban volt, amelyen jól látható módon kint volt a jelvénye és a neve. Nem emlékszik rá, hogy a panaszos tőle kérdezte-e a személyazonosítás után a nevét. Az ORFK utasítás 70. pontja egyértelműen leírja, hogy hogyan kell végrehajtani az alapos ellenőrzést, a b) pont szerint az útlevélező napszagnak megfelelően köszön, amely megtörtént. Tekintettel arra, hogy az ORFK utasítás meghatározza a határrendészek részére az intézkedés menetét, így a határforgalom-ellenőrzés során az útlevélező nem az Rtv. 20.§ (2) bekezdése, hanem az ORFK utasítás alapján hajtotta végre az intézkedést.

Az Rtv. 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése kimondja, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről. A (3) bekezdés szerint a rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. A (4) bekezdés kimondja, hogy ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

Az Rtv. idézett bekezdése egyértelműen rendelkezik: az intézkedő rendőrnek az intézkedés megkezdése előtt egyebek mellett, a rendőri intézkedés eredményességét veszélyeztető körülmény hiányában nevét, és azonosító számát közölnie kell.

A Testület korábban már számos állásfoglalásban kifejtette, hogy az intézkedés formai kellékei közül csak azoknak az elmaradása tekinthető alapjogi sérelem okozására alkalmasnak, amelyek az érintett számára a későbbi jogérvényesítéshez esetlegesen szükséges információt hordoznak (pl. az intézkedő rendőr kilétére, az intézkedés céljára vonatkozó közlés), míg azon kellékek (tisztelgés, köszönés, stb.) elmaradását, amelyek ilyen információt nem tartalmaznak, nem tekinti a Testület alapjogi sérelmet okozó mulasztásnak. A bemutatkozás elmulasztásának azért van alapjogi relevanciája, mert az adott esetben a panaszos panaszjogának gyakorlását utóbb megnehezíthette volna, ezért alkalmas lehet arra, hogy a panaszos oldalán alapjogsértést valósítson meg.

Jelen esetben egyértelműen megállapítható, hogy a panaszost jogorvoslati jogának gyakorlásában, annak érvényesítésében nem akadályozta az, hogy a rendőrök elmulasztottak bemutatkozni az intézkedés megkezdésekor, és ezt a későbbiek során csupán a panaszos kifejezett kérésére enyhítették azáltal, hogy az egyik intézkedő rendőr annyit közölt a panaszossal, hogy a panaszolt rendőr neve „Zs”. Az intézkedő rendőrök ettől függetlenül pontosan beazonosíthatóak voltak a panasz alapján.

A Testület fontosnak tartja azonban kihangsúlyozni, hogy a határrendészeti feladatokat ellátó rendőrök is az Rtv. rendelkezéseinek megfelelően kötelesek eljárni, semmi esetre sem hivatkozhat a rendőrség egy ORFK utasításra (amely alacsonyabb szintű az Rtv.-nél) annak kimentésére, hogy az intézkedők miért nem tartották be törvényi előírásokat. Ennek következtében sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, de az előző bekezdésben rögzített körülményeknek köszönhetően az alapjogsértés mértéke nem érte el a súlyos fokot.

A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök nem tettek eleget az Rtv. 20.§-ában foglalt kötelességüknek, azonban ez a panaszost nem akadályozta meg a későbbi jogérvényesítésében, ezért csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

IV.

A Testület megállapította, hogy az intézkedő rendőr megfelelő jogalap birtokában intézkedett a panaszossal szemben, annak érdekében, hogy a személyazonosságát megállapítsa, nem sérült ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. Nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz való joga a buszról való leszállítása által. A Testület megállapítása szerint a vizsgált esetben a panaszossal szembeni eljárás nem ütközött a diszkrimináció alkotmányos tilalmába, egyúttal nem sértette a panaszos egyenlő bánásmód követelményét sem. A panaszos emberi méltósághoz való joga csekély mértékben sérült az intézkedés során tanúsított rendőri hangnem által. A panaszos sapkájának levétele egyértelműen szükséges volt a személyazonosítás végrehajtása érdekében, ezért ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz fűződő joga. A panaszost nem fenyegette meg a rendőr azzal, hogy nyakba üti, ezért ezáltal nem sérült az emberi méltósághoz való joga. A panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható abban a kérdésben, hogy a rendőr meglökte-e őt hátulról, vagy csupán távol tartotta magától. A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök nem tettek eleget az Rtv. 20.§-ában foglalt kötelességüknek, azonban ez a panaszost nem akadályozta meg a későbbi jogérvényesítésében, ezért csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2019. április 4.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag